

παλιρ παρών. Δεξίς] τας λαμπάδας. ως δὲ τὸ δέω A γδ τὸ δεσμῶ δετῆ ῥημῶσι μῶς ἢ σὺν δεδεμένη ἐκ πα-
πύρων. ἢ Ομηροῦ δαμόμυρα τε δεξί. Ιωθάσω ἢ σκῶφω.
πρὸ τῆς μυσθίων ἢ ὅτι οἱ μισσημένοι τῶς μέλλοντας
μυεῖσθαι δεδίττονται.

CHR. κυμνοσπισσοκαρδ.] Hac dictione selsqui-
pedali parcum & avarum & iracundum filiū Bde-
lycleonem indicat, Nam sordidi, cum in se ctos
dicuntur, & καρδ αμόγλυφοι acres & irasci faciles.
Ante vocavit δύσκολον quo verbo patres seueriores
notari solent atque aded mariti, vt ille pater in ἐ-
αυτοτυμωρε μὲν ῥῶ Palliata Terentij Comœdia, &
vir apud Menandrum in fabula Dyscoli & κει κει-
ρομυθης. Τὰς δεξίς δεξίς] Ludit in homonymia δε-
ξίς & bis vocem δεξίς pronuntiat in articulo &
nomine, vt si faces dicas fasces. Sic autem δεξίς] vo-
cantur, quia velut fasces vinctæ sunt papyro vt so-
lebant veteres. vnde Antipater in Epigrammatum
Florilegio dixit, λαμπάδα κηροχίτωνα, κρόνε τυφή-
ρα λύχρον Σχιδίνω κηλεπτή σφιγλίμυρον παπύρω. A-
pud Homerum Iliad. p. habes αμόμυρα τε δεξίς, vel
vt alij δαμόμυρα. Πρὸ τῆς μυσθίων.] Quia iniati
timent sibi ab iis qui sunt iniati, ait scholiastes,
puta, ne vulgentur arcana, Nam μυσθία propter
ea dicunt, quod oporteat μύειν & τηρεῖν ἔνδον. Ta-
men mihi non satisfacit ista ratio, neque magis ex-
istimo hic agi de iniatiandis profanis quàm de sa-
ctis Eleusiniis celebratis.

Σχόλια. Τυφειδανέ.] ἵππει τυφογέροντας εἰώθασι
λέγειν, τοὺς κηροχίτωνας & ἀξίους τυτύφθαι. χοιρο-
θλίψ ἢ ὁ τὸ Γνωμικὸν ἀιδίον ἀποθλίβων. ἢ κηροχίτωνας
χοιρίδας. ὡς φιλοθιασῶ τὰς χοιρίδας πείζοντα κω-
μωδῶν. Ωραίας ἑρῶν] παρ ἑσθίοναν κόρως. & τὸ δεξί
ἀντεσραμυθῶν εἰς γέροντα πλὴν ἀλκιδείδα πειρῶντα.
Εξ ὄξους δίκλω] ἀντι τῆ εἰπεῖν κρέα ἢ ἑτάρων τι, δίκλω εἰ-
πε. μισθῶν οὖν τὰς δίκλας λοιπὸν ὀφεικλέων, ὡς ὕβρεις
τὰυτα λέγει τῶ ἴφ. Ἰὼ ἀλκιδείδα] τὸ γῆρας τοῦ Γε-
λίου κηροχίτωνας ἐντεῦθεν ἀρξάμυρον. Ἀπὸ Ἰύμ-
βω πειρῶν] & τοῦτο ὡς εἰς γέροντα ἀντι τοῦ ἀπὸ νοῦ κα-
ταπειρῶν. ἄλλως, ἐπὶ ὡς νέος δὲξίς ἐλεται, εἰώθασι ἢ τοῖς
γέρονσι τοῦτο λέγειν. Η Δαρδανίς.] ἵππει δὲ τὸ Δαρδα-
νίας φέρονται ἀπὸ ἀλκιδείδης.

ΒΙΣΕΤΥΣ. Δαῖς κατέτα] εὐσάθιος, δαῖς, ἢ μά-
χη, κηροχίτωνας τὸ δεδῆναι, ἢ γοῶν ἀνήφθαι. & δαῖς, ἢ λαμ-
πάς, πρὸς διασολῶν τοῦ δαῖς, ὅστιν εὐωχία, διαλελυ-
μένως λέγει. νῦν ἢ μέτερος χάριν κτῆ κρασιν κηροχίτωνας
ταί.

CHR. Ω εἰς Ἰουφειδανέ] Versus hic breuior est
vno pede si quidem est Senarius. Integer erit si
repetatur εἰς, vt sit ὁ εἰς εἰς τυφ. &c. Dixit autem
ώραίας σοροῦ quia iste senex est quasi silicernium,
cui potius tumulus quærendus quàm formosa
fœmina. Εξ ὄξους δίκλω] Expectabatur vt diceret
genus aliquod obsonij. At ille seu ex moribus suis,
siue vt nunc μισόδικος par pari filio reddat, quasi li-
tigiūm quærat, & cum aceti condimento luben-
ter edat, dixit ἐξ ὄξους δίκλω, simul acrimoniam a-
nimi indicans litigioσι. Ἀπὸ τῦμβου πειρῶν] Qua-
si excideris mente, δὲ τὸ τοῦ νοῦ πειρῶν. Sed quia νε-
νῶς loquitur, reponit illi verba quæ iuuenes in
seniores iaciunt, vbi habes ποίαν ἀλκιδείδα, malim
πῶς propter metrum. Η Δαρδανίς.] Etenim à
Dardania erant plerunq; mulieres tibicinæ: &
phryges primi buxum cauasse dicuntur, fecissèque
Etyμῶ μο. αὐλοῖ: & Marfyas qui cū Minerua certa-
re ausus est Phryx fuit. Post μοναυλιαν, i. singulares

tibias & impares, binas postea iuxerūt, quas pares
dixerūt, quæque conueniebant festiuitatib⁹ conui-
ualibus, æqualitas enim decet conuiuantes, vt sit
δαῖς εἶσθι apud Homerum, Propterea quæ Ceres di-
cta etiam Legifera ab æqualitate quam leges im-
ponunt. Scio quid Grammatici certantes super
Tibiis paribus & imparibus nobis obtrudere so-
leant. Ego breuiter sententiam meam dixi, & ve-
rò læuas & dextras olim discriminatas fuisse à so-
no vel graui vel acuto, iuxta sententiam cum Principe
Critico Iul. Caf Scaliger qui de his in Poetica ac-
curatè scripsit & digessit quæ Cœlius præceptor
congesserat. Δαῖς κατέτα] Hinc incipit comicus
ex obscœnitate propudiosa genus exhibere ridi-
culi, cum meretriculam ait esse Lampadem, cer-
tè enim aliquando sic eas vocabant, Sic Apuleius
in prima Milesiarum hospitis suæ Magæ venustu-
lam & argutulam ancillam vocauit φωτίδα, aliter
ac Lucianus qui Palæstram, sic Lucretius dixit,
At flagrans odiosa loquacula, λαμπάδιον sit, cum
nequitias amatorum ἑπονοεζομύθων describit, &
næuos in scortillis notat. Tria autem significat ἢ
δαῖς, facem, conuiuium & pugnam, Sed Hesychius
addit etiam σώφρων, nisi forte mæthos est locus &
addendum δαίφρων, σώφρων. Quia δαῖς non solum
est vro (atque hinc fortassis melius faces δαίτας) di-
cantur quàm δεξίς vt dicebamus à vinciendo, vt
Græci τί δαῖς pro τὶ δὴ vel τί δέ) vel partior sed e-
tiam disco, δαῖς, δάσκω & διδάσκω. ceterum D.
chrysofostomus qui Aristophanis vsus est familiari
lectione in sermone illo quo inuchitur contra ἴδης
κηροχίτωνας τὰς νεομυθίας, videtur hinc dixisse
λύχρους ἀπείων ἐπι τῆ ἀγορᾶς, & σφραγῶν ἀπὸ κληῖων,
παρθενίης ἀνοίας ἐστὶ.

Σχόλια. Εστιγμένω.] Εστιγμένω λέγει πλὴν δα-
δα. ἐγχαρον γδ & ἐπόσμου τὰς λαμπάδας. ἢ πλὴν ἀλ-
κιδείδα φησὶν ἐστιγμένω δὲξίς τὸ κεκαλλωπισμένω
ἐστὶ, ἢ δὲξίς τὸ κατέχειν δαῖδας. Τί τὸ μέλαν] κηροχίτωνας
γυμναστικῶν ἀιδίου ἐρωτᾶ τετραχάμηνες. Η πῶντα] ἐ-
πεὶ καὶ αἱ δαῖδες καχόμεναι πῶντα ἀποτελοῦσαν. Οξος]
κλάδος. ἀμα καὶ κηροχίτωνας τὸ δὲ δέναν.

CHR. Τὸ μέλαν τῆ ἐστὶν] Nihil certius est quā
videre illum τὸ τῆ ἀλκιδείδος ἀιδίου fulcum & ob-
scurum δὲξίς πλὴν τριχάσων. In Irena partem illam
vocat τὸ δὲξίτωνιον, i. vstrinam & culinam, quæ &
εἰσρα ab vrendo & coquendo, vt non recedat το-
γελόιον à prima Translatione cum istà Dardania
vocarit δαῖδα, i. facem vel tedam (hoc enim verū
etymon, τῆ δαῖδα) quæ cum accenditur pice len-
ta fluit, Pice autem optima Dardania est vt dixit
Phœnix poetarum, Phrygiæ pice lentius Idæ. Ο-
ξος κλύου.] Profectò ramus est qui sub veste senis
latebat. Maluit autem dicere ὄξος propter tetrum
odorem (δενὸν γδ ὄξει) quia pars illa exhalat opa-
cam Mephitim, vt ait verēcundus Parthenias.

Σχόλια. Ολυμπιάσιν.] νῦν ποροπαροξυῖται, λέ-
γεται γδ κηροχίτωνας τὸ ποῦ, ἐάν κηροχίτωνας ἢ δηλοῦται ἢ
λέξις, ὅτι ὡς εἰ λέγοι τις, ἢ ὀλυμπιάσιν ἐφ' ἐξῆς ἐνίκη-
σέν ὁ δέναν, ποροπαροξυῖται. γίνεταί γδ τὸ κηροχίτωνας τὸ τοῦ ὀ-
λυμπιάσιν ὀλυμπιάσιν. τὸ δὲ δὲ τὸ τοῦ ὀλυμπιάσιν ὀλυμ-
πιάσιν. καὶ ὅτι ἴα εἰς ἰλήγοντα τῆς ἑπὶ ῥήματα, ζῆσι
τῆ πρῶτον τοῦ ἐνόματος ἴονον. ὅτι ὀλυμπιάσιν ὀλυμπιάσιν.
κηροχίτωνας τῆ δὲξίς τὸ ὄθεν, ἐκεῖνα γδ ἐν ἡλλάξεν. ὅτι ἴσως
ἰππόθεν, σσημειώταί τὸ οἶκοθεν. Ἰσώπια.] ἴα εἰς
ὄψιν κηροχίτωνας ἐν ἡλλάξεν, εἰρηλας δ' ἐν ἄλλοις ἀκρίβει-
σρον.